

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 9, 2022

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:523](#) 08-04-2022

Voortzetting ontbonden maatschap en verdeling maatschapsvermogen

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:458](#) 25-03-2022

Het Bisdom Haarlem-Amsterdam/Stichting het Roomsche Catholiek Maagdenhuis

Hof

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1128](#) 12-04-2022

Sanderink Investments B.V./Overige aandeelhouders Oranjewoud N.V. (uitkoop) II

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:550](#) 22-02-2022

Rechtsopvolgster Principle Group B.V./Kastor Holding B.V. c.s.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:194](#) 22-02-2022

Bestuurder Your Finance B.V./AFM

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:2771](#) 13-04-2022

Curatoren Royal Imtech N.V./De Brauw Blackstone Westbroek N.V.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:3129](#) 07-04-2022

Informatierecht aandeelhouder-niet-bestuurder bij aandelenoverdracht

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:1977](#) 09-03-2022

BPD Ontwikkeling B.V./Bestuurders van The Unlimited Future Retirement Fund B.V. en Compu-Prof Soft- & Hardware B.V.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:2757](#) 08-03-2022

ZZ Fruit B.V./Sera Supermarkt Rotterdam B.V.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:2748](#) 08-03-2022

ZZ Fruit B.V./Sera Supermarkt Vlaardingen B.V.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:1444](#) 22-02-2022

Verplichting tot naleving call-optie

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:405](#) 26-01-2022

Slimbouwen Groep B.V. en Columbijs Holding B.V./Voormalig bestuurder en
aandeelhouder Compact Lodge Recreatiewoningen B.V.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2022:108](#) 12-01-2022

Louwerier q.q./Bestuurder Partner Logistics

RECHTSPRAAK

Het Bisdom Haarlem-Amsterdam/Stichting het Roomsche Catholiek Maagdenhuis

In deze procedure op het snijvlak van rechtspersonenrecht en kerkrecht gaat het over de vraag of een rechtspersoon een stichting is naar burgerlijk recht of een zelfstandig onderdeel van een kerkgenootschap. Die vraag is opgekomen in verband met de benoeming van bestuurders van de rechtspersoon. Als de rechtspersoon kwalificeert als stichting is namelijk de wijze van benoeming anders dan als sprake is van een zelfstandig onderdeel van een kerkgenootschap. De partij die een recht heeft om benoemingen van bestuurders te bekrachtigen als de rechtspersoon een zelfstandig onderdeel van een kerkgenootschap is, vraagt onder andere een verklaring voor recht dat de rechtspersoon een zelfstandig onderdeel is van een kerkgenootschap. De rechtbank wijst deze vordering af, onder meer omdat sprake is van rechtsverwerking. Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank en verklaart dat de rechtspersoon wel degelijk een zelfstandig onderdeel is van een kerkgenootschap. De rechtspersoon gaat in cassatie en klaagt onder meer dat het hof een onjuiste maatstaf heeft gehanteerd, omdat hij als uitgangspunt zou hebben genomen dat de keuze voor een civielrechtelijke rechtsvorm enkel ondubbelzinnig kan worden gemaakt. A-G Assink concludeert tot verwerping van het cassatieberoep, onder meer omdat volgens hem nergens in het arrest van het hof te lezen valt dat de rechtspersoon enkel een stichting in plaats van een zelfstandig onderdeel van een kerkgenootschap kan zijn, indien de rechtspersoon via een 'ondubbelzinnige keuze' voor zo'n andere rechtsvorm heeft gekozen. De Hoge Raad volgt de conclusie van de A-G, verwerpt het

cassatieberoep en doet de zaak af met toepassing van artikel 81 RO.

Inleiding en procesverloop

De (rechtsvoorganger van) Stichting Roomsche Catholiek Maagdenhuis ('het Maagdenhuis') is in 1570 opgericht en fungeerde als weeshuis aan het Amsterdamse Spui. In 1953 is het weeshuis gesloten en sindsdien kent het Maagdenhuis enkel charitatieve doelstellingen. In 1959 zijn de statuten van het Maagdenhuis voor het eerst op schrift gesteld. De statuten zijn daarna in 1962, 1970 en 1983 nog gewijzigd. Voorafgaand aan de laatste statutenwijziging heeft uitvoerig overleg plaatsgevonden tussen het Maagdenhuis, het Bisdom Haarlem-Amsterdam ('het Bisdom') en de Bisschop.

Centraal in deze casus staat een decreet van 10 juli 2013, waarin de Bisschop nieuwe bestuurders van het Maagdenhuis benoemt ('de nieuwe Bestuurders'). Het decreet luidt, voor zover relevant, dat (i) het Maagdenhuis een publiekrechtelijke kerkelijke rechtspersoon is; (ii) op grond van artikel 2:2 BW het Maagdenhuis tevens een zelfstandig onderdeel van het R.K. Kerkgenootschap is; en (iii) krachtens de aan de Bisschop in artikel 3 lid 8 van de Statuten toegekende bevoegdheid met onmiddellijke ingang de nieuwe Bestuurders van het Maagdenhuis benoemd kunnen worden.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de vordering van het Bisdom om voor recht te verklaren dat het Maagdenhuis een zelfstandig onderdeel is van het R.K. Kerkgenootschap niet voor toewijzing in aanmerking komt, onder meer omdat sprake is van rechtsverwerking. Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank en verklaart dat het Maagdenhuis zelfstandig onderdeel is van het R.K. Kerkgenootschap. In het licht van de gegeven omstandigheden moet namelijk als vaststaand worden aangenomen dat het Maagdenhuis steeds feitelijk een zelfstandig onderdeel van het R.K. Kerkgenootschap was. Daardoor kwalificeert het Maagdenhuis sinds de invoering van Boek 2 BW als zelfstandig onderdeel zoals bedoeld in artikel 2:2 BW.

Het beroep in cassatie

Het Maagdenhuis bestrijdt in cassatie – onder meer – het oordeel van het hof dat alleen sprake kan zijn van een andere rechtsvorm dan een zelfstandig onderdeel van een kerkgenootschap, indien voor die andere rechtsvorm een 'ondubbelzinnige keuze' is gemaakt.

De conclusie van de A-G

Voorafgaand aan de behandeling van de klachten in cassatie citeert A-G Assink uitvoerig uit de wetsgeschiedenis, waarin meerdere keren de vraag aan de orde is geweest op basis van welke criteria moet worden beoordeeld of sprake is van een zelfstandig onderdeel van een kerkgenootschap in de zin van artikel 2:2 lid 1 BW. Het antwoord op deze vraag luidt steeds dat dit kennelijk door een individueel kerkgenootschap zelf bepaald kan worden; de criteria zijn kerkrechtelijk en vloeien voort uit het statuut en eventueel de reglementen.

Het hof heeft bij de beantwoording van de vraag of het Maagdenhuis steeds feitelijk een zelfstandig onderdeel van het R.K. Kerkgenootschap was, gekeken naar de door het Maagdenhuis verschillende opgestelde huishoudelijke reglementen en statuten, bezien in het licht van de in de loop der tijd gewijzigde kerkelijke en burgerlijke regelgeving. Uit die analyse blijkt dat het Maagdenhuis in ieder geval vanaf 1855 ervoor heeft gekozen een kerkelijke instelling te zijn. In de considerans van de door de Bisschop goedgekeurde statutenwijzigingen van 1959 en 1962 is bijvoorbeeld uitdrukkelijk vermeld dat het Maagdenhuis een kerkelijke instelling is en niet valt onder de Wet op de Stichtingen 1956. De A-G geeft aan nergens in het arrest te lezen dat dit enkel anders kan zijn indien het Maagdenhuis via een 'ondubbelzinnige keuze' voor een andere rechtsvorm heeft gekozen. Het hof overweegt enkel ten overvloede dat uit de statutenwijziging van 1983 geen ondubbelzinnige keuze blijkt om af te wijken van de eerder ingezette lijn.

Hoge Raad

De Hoge Raad volgt de conclusie van de A-G, verwerpt het cassatieberoep nu de klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van het arrest van het hof, en doet de zaak af met toepassing van artikel 81 RO.

A.C. Frentz, mei 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:458

Zaaknummer: 20/03077

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, M.J. Kroeze, C.E. du Perron, mr. drs. F.J.P. Lock en S.J. Schaafsma

Advocaten: A. Knigge en W.H. van Hemel

Wetsartikelen: 2:2 BW, 2:3 BW en 81 RO

RECHTSPRAAK

BPD Ontwikkeling B.V./Bestuurders van The Unlimited Future Retirement Fund B.V. en Compu-Prof Soft- & Hardware B.V.

De bestuurders van twee vennootschappen die geld hebben geleend van een financier, worden met succes aangesproken door de financier wegens onrechtmatige onttrekkingen. De financier slaagt in haar bewijsopdracht, omdat relevante bankafschriften door de bestuurders zijn vernietigd.

BPD Ontwikkeling B.V. ('BPD') heeft een lening aan The Unlimited Future Retirement Fund B.V. ('TUF') en Compu-Prof Soft- & Hardware B.V. ('Compu-Prof') verstrekt. De lening wordt niet terugbetaald. BPD spreekt TUF en Compu-Prof aan en betreft bovendien haar (indirect) bestuurders (gezamenlijk: 'TUF c.s.') wegens onrechtmatige onttrekkingen.

Uit diverse gespreksverslagen lijkt te volgen dat een substantieel bedrag is onttrokken aan het vermogen van TUF. Na een (zeer) lange procedure, benoemt de rechtbank KPMG als deskundige om nader onderzoek naar de onttrekkingen te doen. KPMG kan echter geen definitieve onderzoeksbevindingen presenteren wegens het ontbreken van diverse relevante bankafschriften. Volgens TUF c.s. zijn deze vernietigd. De rechtbank stelt vast dat TUF c.s. zich niet hebben gehouden aan de in het tussenvonnis verstrekte opdracht. Zij hadden aan KPMG alle relevante stukken moeten verstrekken. De rechtbank acht het persoonlijk ernstig verwijtbaar dat de bankafschriften kort na aansprakelijkstelling en beslaglegging zijn vernietigd. De rechtbank neemt de erkenningen in de gespreksverslagen waaruit lijkt te volgen dat bedragen aan TUF zijn onttrokken als vaststaand aan. Het bewijs voor onrechtmatige onttrekkingen is volgens de rechtbank derhalve geleverd.

De rechtbank veroordeelt TUF en Compu-Prof hoofdelijk de lening terug te betalen. De (indirect) bestuurders en Compu-Prof zijn aansprakelijk voor het bedrag van de onttrekkingen op grond van onrechtmatige daad.

B.J. Hermans, mei 2022

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 09-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:1977

Zaaknummer: C/15/233503 / HA ZA 15-695

Rechters: Th.S. Röell, E.B. de Vries-van den Heuvel en S. Wiggers

Advocaten: S.J.H.M. Berendsen en A.H. Beekhuizen

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Slimbouwen Groep B.V. en Columbius Holding B.V./Voormalig bestuurder en aandeelhouder Compact Lodge Recreatiewoningen B.V.

Deze procedure ziet op post M&A-litigation. De bestuurder/aandeelhouder van een verkoper heeft onjuiste (financiële) informatie verstrekt aan de koper van aandelen in het kapitaal van een vennootschap en wordt hiervoor persoonlijk aansprakelijk gehouden wegens schending van de op hem rustende zorgvuldigheidsverplichting, de mededelingsplicht.

Slimbouwen Groep B.V. en Columbius Holding B.V. ('Slimbouwen c.s.') hebben een 85%-belang verworven in Compact Lodge Recreatiewoningen B.V. ('Compact Lodge') van Intermensink B.V. ('Intermensink'). Gedaagde in deze procedure ('de Bestuurder') is de enig bestuurder en aandeelhouder van Intermensink.

Na de closing ontstaan er tussen Slimbouwen c.s. en Intermensink diverse geschillen met betrekking tot de cijfers van Compact Lodge en gebreken in de door Compact Lodge gebouwde woningen en heeft de advocaat van Slimbouwen c.s. Intermensink en de Bestuurder (als bestuurder en in privé) aansprakelijk gesteld voor de schade die Slimbouwen c.s. heeft geleden omdat zij niet op de hoogte waren van deze omstandigheden. Compact Lodge is kort daarna failliet verklaard.

In deze procedure is onderwerp van geschil of de Bestuurder persoonlijk aansprakelijk te houden is voor de door Slimbouwen c.s. gevorderde schade.

De rechtbank is van oordeel dat sprake is van het bewust verstrekken van onvolledige en onjuiste financiële informatie door de Bestuurder aan Slimbouwen c.s., alwaar de koopsom van de aandelen in Compact Lodge op gebaseerd was. Reden daartoe is dat de Bestuurder zijn boekhouder heeft gevraagd om in de periode voorafgaand aan de aandelenoverdracht de cijfers gunstiger uit te laten komen door andere boekhoudkundige regels te hanteren. Door de cijfers op deze wijze te presenteren heeft de Bestuurder opzettelijk de cijfers positiever laten

uitkomen dan op grond van boekhoudkundige regels toegestaan was, hetgeen in strijd is met de boekhoudplicht van artikel 2:10 BW, aldus de rechtbank.

De rechtbank overweegt verder dat de Bestuurder voorafgaand aan de closing de volgende omstandigheden had moeten meedelen aan Slimbouwen c.s., nu deze van invloed zijn op de cijfers van Compact Lodge:

Dat gemiddeld een groot bedrag aan inkoopfacturen open stond, hetgeen van invloed is op het bedrijfsresultaat;

de wijziging in de kostenstructuur van de onderneming; en

het verzoek om uitstel van betaling van vennootschapsbelasting.

Ten aanzien van de gebreken in de door Compact Lodge voor closing opgeleverde woningen overweegt de rechtbank dat de Bestuurder deze, gelet op de (ernst van de) problemen, ook met het risico op brandgevaar bij de vloerverwarmingsproblematiek, en het feit dat dit voorafgaand aan het sluiten van de koopovereenkomst bij hem bekend was, had moeten melden aan Slimbouwen c.s.

De rechtbank overweegt dat de door de Bestuurder (achtergehouden) informatie voor Slimbouwen c.s. van belang was bij het nemen van haar beslissing om de aandelen wel of niet over te nemen en dat de Bestuurder bij de overdracht van de aandelen volledige en juiste informatie had moeten verstrekken. Verder overweegt de rechtbank dat de mededelingsplicht van de Bestuurder boven de onderzoeksplicht van Slimbouwen c.s. ging en dat Slimbouwen c.s. haar plicht bovendien heeft uitgevoerd door middel van een due diligence-onderzoek. Door in strijd te handelen met een op de Bestuurder rustende zorgvuldigheidsverplichting jegens Slimbouwen c.s. is de Bestuurder persoonlijk aansprakelijk jegens Slimbouwen c.s.

Ten aanzien van de schadecomponent neemt de rechtbank aan dat Slimbouwen c.s. niet tot het aangaan van de koopovereenkomst en betaling van de koopsom zou zijn overgegaan, indien de Bestuurder Slimbouwen c.s. juist geïnformeerd zou hebben. De betaalde koopsom wordt daarom als schadepost toegewezen. Ook de door een financieel deskundige gemaakte onderzoekskosten komen volledig voor vergoeding in aanmerking. De rechtbank overweegt verder dat nu sprake is van zelfstandig onrechtmatig handelen door de Bestuurder en hij geen partij is bij de koopovereenkomst, hij geen beroep kan doen op de aansprakelijkheidsbepalende bepalingen uit die overeenkomst.

M.J. van de Graaf, mei 2022

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 26-01-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:405

Zaaknummer: C/05/387237 / HA ZA 21-150

Rechters: K.H.A. Heenk

Advocaten: T.P.M.D. Jansen, D.I.J. Snijders, B.H.M. Harbers en M. van Bindsbergen

Wetsartikelen: 6:162 BW, 2:10 BW, 6:228 BW en 3:44 BW

RECHTSPRAAK

Voortzetting ontbonden maatschap en verdeling maatschapsvermogen

Een maatschap moet worden ontbonden als gevolg van de verstoorde verhouding tussen de drie maten. Partijen verschillen van mening over de vraag wie het aan de maatschap verbonden bedrijf mag voortzetten na de ontbinding en, in het verlengde daarvan, over de vraag hoe het maatschapsvermogen na ontbinding moet worden verdeeld en afgerekend. Het hof heeft geoordeeld dat de verstoorde verhoudingen niet hoofdzakelijk aan een van de partijen kunnen worden toegerekend. Daarom is er geen sprake van een contractueel voortzettingsrecht van een van de maten dat voortvloeit uit de maatschapsovereenkomst. Op basis van een belangenafweging oordeelt het hof dat twee van de drie maten gezamenlijk het voortzettingsrecht toekomen en de niet-voortzettende maat geldelijk dienen te compenseren voor zover zij na afwikkeling van de vereffening overbedeeld blijken te zijn. De niet-voortzettende maat gaat in cassatie tegen het oordeel van het hof en bestrijdt onder meer het oordeel van het hof dat het het meest in aanmerking komt dat de andere twee maten de maatschap voortzetten. A-G Valk gaat hier in zijn conclusie niet in mee. Hij acht de belangenafweging die het hof heeft gemaakt begrijpelijk en ook de overige onderdelen treffen volgens hem geen doel. De Hoge Raad volgt de conclusie van de A-G, verwierpt het cassatieberoep en doet de zaak af met toepassing van artikel 81 RO.

Het geschil

Twee in algehele gemeenschap van goederen gehuwde echtgenoten ('de Echtgenoten') hebben samen tientallen jaren in maatschapsverband een melkveehouderij ('het Bedrijf' of 'de Maatschap') geëxploiteerd. De neef van een van de Echtgenoten ('de Neef') is in 2007 toegetreden tot de Maatschap en sindsdien hebben partijen met zijn drieën het Bedrijf geëxploiteerd. Tussen partijen is een maatschapsovereenkomst van kracht ('de Maatschapsovereenkomst').

Op enig moment is de Neef in een woning op het terrein van het Bedrijf gaan wonen. In de daarop volgende jaren is de verstandhouding tussen partijen ernstig verstoord geraakt. Tussen hen vonden herhaaldelijk persoonlijke en emotionele confrontaties plaats. Partijen zijn het erover eens dat daardoor een vruchtbare samenwerking tussen hen niet langer mogelijk is. Partijen verschillen echter van mening over de vraag wie het Bedrijf mag voortzetten en in het verlengde daarvan, de vraag hoe het maatschapsvermogen na ontbinding moet worden verdeeld en afgerekend.

Procesverloop

In eerste aanleg heeft de rechtbank de Maatschap ontbonden en voor recht verklaard dat de Neef de voortzettende partij is op grond van de Maatschapsovereenkomst. De verdeling van de tot de ontbonden Maatschap behorende goederen en schulden dient volgens de rechtbank te geschieden overeenkomstig hetgeen is opgenomen in de Maatschapsovereenkomst.

Het hof daarentegen is van mening dat de bepaling in de Maatschapsovereenkomst die ziet op ontbinding van de Maatschap zo uitgelegd moet worden dat het voortzettingsrecht niet toekomt aan de partij die in belangrijke mate duidelijk een groter verwijt kan worden gemaakt van de verstoorde verhoudingen dan de andere partij. Nu in het mislopen van de samenwerking in dit geval niet hoofdzakelijk aan een van de partijen is toe te rekenen, mist deze bepaling toepassing. Daarom had volgens het hof de vordering tot ontbinding van de maatschap op grond van artikel 7A:1684 BW moeten worden toegewezen, waarbij geen sprake is van een contractueel voortzettingsrecht voor een van de maten.

Voor de verdeling van de Maatschap na ontbinding gelden ingevolge artikel 3:189 lid 1 BW de bepalingen van artikel 3:166 BW e.v. Vaststaat dat de juridische eigendom van de gronden, gebouwen, quota's en landbouwgronden niet in de gemeenschap zijn ingebracht. Nu enkel de economische eigendom hiervan is ingebracht, komen deze goederen toe aan de Echtgenoten als inbrengers. Wel zullen in het kader van de vereffening de tijdens het bestaan van de Maatschap tot aan het moment van ontbinding ontstane waardemutaties moeten worden verrekend.

Ten aanzien van de goederen waarvan de juridische eigendom wel in de Maatschap is

ingebracht, geldt dat verdeling van de gemeenschap dient plaats te vinden. Als wijze van verdeling komt volgens het hof het meest in aanmerking dat de Echtgenoten het Bedrijf voortzetten, omdat de voor het Bedrijf cruciale bedrijfsgebouwen, landbouwgronden en quotarechten aan hen toebehoren.

Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank gedeeltelijk en verklaart opnieuw recht doende voor recht dat de Echtgenoten het voortzettingsrecht van de Maatschap hebben en dat aan hen de tot de Maatschap behorende goederen toekomen. Voor zover zij daarbij overbedeeld worden, moeten zij de Neef daarvoor geldelijk compenseren.

Het beroep in cassatie

De Neef gaat in cassatie tegen het arrest van het hof. Het cassatiemiddel bestaat uit drie onderdelen. Het eerste onderdeel stelt aan de orde dat partijen ook buiten de Maatschapsovereenkomst zijn overeengekomen dat de Neef het Bedrijf van de Echtgenoten zou mogen voortzetten, welk aanbod door de Neef is aanvaard. Het tweede onderdeel klaagt dat de uitleg van het hof van de relevante bepaling uit de Maatschapsovereenkomst niet eenduidig en ontoelaatbaar vaag is. Het derde onderdeel bestrijdt het oordeel van het hof dat het het meest in aanmerking komt dat de Echtgenoten het Bedrijf voortzetten.

Conclusie A-G Valk

Volgens A-G Valk blijkt inderdaad dat er reeds lang tussen partijen overeenstemming bestond over het feit dat de Neef het Bedrijf van de Echtgenoten zou overnemen. Volgens de A-G heeft het hof deze overeenstemming echter klaarblijkelijk gelezen als inkleuring van de afspraken die zijn vastgelegd in de Maatschapsovereenkomst, waardoor er geen sprake is van een alternatieve grondslag die hiernaast bestaat. Deze uitleg is volgens de A-G alleszins begrijpelijk, te meer omdat een afspraak dat de Neef het agrarisch bedrijf van de Echtgenoten mocht overnemen zonder dat partijen de voorwaarden hebben bepaald waaronder dit plaats zou vinden, niet afdwingbaar is, omdat niet is voldaan aan het bepaaldheidsvereiste van artikel 6:227 BW. Daarop stuit het onderdeel af.

Vervolgens overweegt A-G Valk dat uit de tekst van het arrest van het hof voldoende blijkt dat het hof met de verschillende formuleringen van de maatstaf uit de Maatschapsovereenkomst hetzelfde wil zeggen. De daarop gerichte klachten treffen dus ook geen doel.

Ook het derde onderdeel kan geen doel treffen. Volgens de A-G spreekt het vanzelf dat uitsluitend de goederen die tot de gemeenschap behoren, kunnen worden verdeeld. Dit is bovendien wettelijk vastgelegd in bijvoorbeeld artikel 3:179 en 3:182 BW. Het hof is er dus terecht van uitgegaan dat de verdeling niet ook kon zien op de juridische eigendom van de tot

het Bedrijf behorende gronden, gebouwen, quota's en landbouwgronden die niet in de gemeenschap zijn ingebracht. Alleszins begrijpelijk is bovendien dat het hof vervolgens heeft geoordeeld dat de wel te verdelen goederen aan de Echtgenoten dienden te worden toebedeeld, vanwege de samenhang met de aan de Echtgenoten toebehorende cruciale bedrijfsgebouwen, landbouwgronden en quotarechten. Dit oordeel berust op een belangenafweging, zoals besloten ligt in de formulering dat de bedoelde wijze van verdeling 'het meest in aanmerking komt' en is niet onbegrijpelijk.

Nu geen van de onderdelen doel treft, strekt de conclusie van de A-G tot verwerping van het cassatieberoep.

Hoge Raad

De Hoge Raad volgt de conclusie van de A-G, verwerpt het cassatieberoep nu de klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van het arrest van het hof, en doet de zaak af met toepassing van artikel 81 RO.

C.N. Perrick, mei 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:523

Zaaknummer: 21/00653

Rechters: mr. drs. F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma en F.R. Salomons

Advocaten: D.M. de Knijff, M.S. van der Keur, J.A.M.A. Sluysmans en N. van Triet

Wetsartikelen: 7A:1684 BW, 3:166 BW, 3:185 BW, 3:189 BW en 81 RO

RECHTSPRAAK

Verplichting tot naleving call-optie

Een vader schenkt zijn aandelenbelang in de holding van zijn familiebedrijf aan zijn zoon en dochter. Er wordt een akte verleden waarin de dochter een call-optie aan de zoon verleent, op grond waarvan hij haar aandelen na vijf jaar kan kopen voor een vastgestelde prijs. De call-optie wordt enige tijd later overgezet naar een nieuw opgerichte vennootschap van de zoon. Als de zoon de call-optie inroept, stelt de dochter niet verplicht te zijn tot medewerking aan de call-optie tegen de uitoefenprijs, onder meer omdat de aandelen aanzienlijk in waarde zijn gestegen en de naleving van de call-optie daarom tot voor de dochter naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbare gevolgen zou leiden. De voorzieningenrechter oordeelt echter dat het nu juist de bedoeling was van de vader om de waarde vooraf vast te stellen en veroordeelt de dochter tot nakoming van de call-optie.

Feiten

Een vader ('de Vader') schenkt zijn aandelenbelang in de holding van zijn familiebedrijf ('de Holding') aan de vennootschap van zijn zoon ('Zoon B.V.') en de daartoe opgerichte vennootschap van zijn dochter ('Dochter B.V.'). Zoon B.V. en Dochter B.V. worden tevens tot statutair bestuurders van de Holding benoemd. Als onderdeel van de schenking, die op advies van een accountant fiscaalvriendelijk is vormgegeven, wordt diezelfde dag een akte verleden waarin de dochter ('de Dochter') een onherroepelijk aanbod aan de zoon ('de Zoon') doet tot koop van haar aandelen na vijf jaar tegen een bij die akte vastgestelde uitoefenprijs ('de Call-optie').

Een paar jaar later richt de Zoon een commanditaire vennootschap op ('Zoon C.V.'), met zichzelf als commanditaire vennoot en een stichting waarvan hij bestuurder is ('de Stichting')

als beherend vennoot. Het aandelenbelang van Zoon B.V. in de Holding wordt met toestemming van Dochter B.V. geleverd aan de Stichting, handelend als beherend vennoot van Zoon C.V. Er wordt een nieuwe akte ondertekend, waarin de Call-optie van Zoon B.V. wordt overgezet naar Zoon C.V. Zoon B.V. wordt geliquideerd. Als de Zoon enige tijd later kenbaar maakt de Call-optie uit te willen oefenen, weigert de Dochter daaraan mee te werken. De Stichting start een kort geding tegen Dochter B.V. en vordert nakoming van de Call-optie.

In haar verweer voert Dochter B.V. aan dat de Call-optie niet overdraagbaar was en dus niet had mogen worden overgezet, zonder daartoe een nieuwe overeenkomst te sluiten waarover partijen konden onderhandelen. De Zoon heeft de Dochter hier verkeerd over geïnformeerd en aldus misbruik gemaakt van de omstandigheden, wat gezien de aanzienlijke waardeestijging van haar aandelenbelang tot nadelige gevolgen voor de Dochter heeft geleid. Ook stelt Dochter B.V. zich op het standpunt dat de Call-optie in strijd is met de statutaire blokkeringsregeling van de Holding. Op grond daarvan moet Dochter B.V. haar aandelen eerst aanbieden aan haar medeaandeelhouder (de Stichting), voordat zij die aan Zoon C.V. mag leveren. Tot slot zou het uitvoering geven aan de Call-optie gezien de aanzienlijke waardeestijging van de aandelen in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid leiden tot onaanvaardbare gevolgen voor de Dochter.

Oordeel

De voorzieningenrechter overweegt allereerst dat het overzetten van de Call-optie op naam van Zoon C.V. geen nadelige gevolgen voor de Dochter heeft gehad. Als de Dochter daar niet mee zou hebben ingestemd, dan had de Zoon de Call-optie op naam van Zoon B.V. laten staan. De Dochter zou dus nooit de mogelijkheid hebben gehad om te onderhandelen over de waarde van de aandelen. De waarde van de aandelen is op verzoek van de Vader en conform het advies van de accountant, vooraf vastgesteld. Dat de aandelen ondertussen mogelijk meer waard zijn geworden, maakt het invoeren van de Call-optie volgens de voorzieningenrechter thans niet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. De Call-optie is naar het oordeel van de voorzieningenrechter ook niet door misbruik van omstandigheden tot stand gekomen.

De voorzieningenrechter concludeert dat Dochter B.V. gehouden is tot medewerking aan de levering van de aandelen. De Stichting kan echter niet voor zichzelf op eigen naam een vordering te gelde maken die tot het vermogen van Zoon C.V. behoort, nu ook een commanditaire vennootschap met één beherende vennoot een van het privévermogen van de vennoten afgescheiden vermogen kent (HR 14 maart 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF4593). De vordering wordt door de voorzieningenrechter dan ook beschouwd als te zijn ingesteld door de Stichting ten behoeve van Zoon C.V., zodat Dochter B.V. de aandelen aan Zoon C.V. moet

leveren. Vanwege de nauwe (economische) verwevenheid tussen Zoon C.V. en de Stichting staat de statutaire blokkeringsregeling van de Holding echter niet aan levering van de aandelen door de Stichting aan Zoon C.V. in de weg, aldus de voorzieningenrechter.

L.L. Bakker, april 2022

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:1444

Zaaknummer: C/13/711910 / KG ZA 21-1062 EAM/MvG

Rechters: E.A. Messer

Advocaten: H.M. Punt, W.F. Wienen en K.A. Willms

Wetsartikelen: 3:296 BW en 6:248 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder Your Finance B.V./AFM

Een vennootschap drijft een onderneming in het aanbieden van kredieten aan consumenten. De AFM deelt op enig moment aan de vennootschap mee dat het vermoeden bestaat dat de vennootschap vergunningsplichtige diensten verricht zonder over de vereiste vergunning te beschikken. De AFM heeft daarna een voornemen tot boeteoplegging aan de vennootschap gestuurd. Enige tijd daarna heeft de AFM daadwerkelijk een boete opgelegd, omdat de vennootschap inderdaad vergunningsplichtig was. De bestuurder van de vennootschap heeft in de tussentijd dividenduitkeringen goedgekeurd, waarmee het gehele vermogen aan de vennootschap is onttrokken, in de wetenschap dat de AFM voornemens was een boete op te leggen. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat de bestuurder onrechtmatig heeft gehandeld jegens de AFM, omdat hij heeft veroorzaakt dat de op te leggen boete niet kon worden betaald en geen verhaal kon worden geboden door het onttrekken van al het vermogen aan de vennootschap. De bestuurder heeft daarmee zodanig onzorgvuldig jegens de AFM gehandeld dat hem daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Appellant ('Bestuurder') is bestuurder en indirect aandeelhouder van Your Finance B.V. ('Your Finance'). Your Finance drijft een onderneming in het aanbieden van kredieten aan consumenten.

De AFM heeft Your Finance op enig moment medegedeeld dat het vermoeden bestaat dat Your Finance in strijd handelt met de Wet op het financieel toezicht (Wft), omdat Your Finance niet beschikt over een vergunning voor het aanbieden van krediet. De AFM heeft vervolgens een last onder dwangsom aan Your Finance opgelegd, inhoudende voorlopige

staking van het aanbieden van krediet, waaraan Your Finance gehoor heeft gegeven. Tegen dit besluit heeft Your Finance tevergeefs bezwaar gemaakt en beroep ingesteld. Your Finance heeft hierna geen hoger beroep ingesteld. De AFM heeft tijdens de bezwaar- en beroepsprocedure Your Finance medegedeeld dat nog wordt onderzocht of Your Finance al dan niet vergunningsplichtig is. Enige tijd nadien heeft de AFM aan Your Finance medegedeeld dat de AFM voornemens is tot boeteoplegging wegens overtreding van artikel 2:60 lid 1 Wft.

Your Finance heeft na de staking van werkzaamheden vanwege de last onder dwangsom, onderhandelingen gevoerd met investeerders om de flitskredietactiviteiten te verplaatsen naar het buitenland. Hieruit is op enig moment kort gezegd voortgekomen dat een herstructurering heeft plaatsgevonden en dat een holdingvennootschap is geplaatst tussen aandeelhouder Bestuurder (en enkele overige aandeelhouders) en de moedervernootschap van Your Finance. Op hetzelfde moment heeft de moedervernootschap van Your Finance drie aandeelhoudersbesluiten genomen die alle inhouden dat Your Finance dividend uitkeert aan haar moedervernootschap en dat de verplichting tot betaling van het dividend wordt verrekend met de uitstaande vordering van Your Finance op haar moedervernootschap. Op dezelfde dag heeft Your Finance al haar activa en passiva overgedragen aan haar moedervernootschap, met uitzondering van de mogelijk door de AFM op te leggen boete. De Bestuurder heeft alle genoemde besluiten goedgekeurd. Na enige tijd heeft de AFM een bestuurlijke boete opgelegd wegens overtreding van artikel 2:60 lid 1 Wft in de periode waarin het aanbieden van (flits)krediet plaatsvond. Nadien is Your Finance ontbonden, heeft de AFM de boete verlaagd en heeft Your Finance de boete niet betaald.

In eerste aanleg heeft de AFM gevorderd dat voor recht wordt verklaard dat de Bestuurder onrechtmatig jegens AFM heeft gehandeld door onttrekking van activa en aansprakelijk is voor de door AFM geleden schade, dat de Bestuurder wordt veroordeeld tot betaling van het (verlaagde) boetebedrag uit hoofde van schadevergoeding en tot betaling van beslagleggingskosten. De rechtbank heeft deze vordering toegewezen, waarbij is overwogen dat de Bestuurder Your Finance heel bewust in strijd met het toepasselijk recht heeft laten handelen, dat in de rede lag dat de AFM naast de last onder dwangsom een substantiële boete zou opleggen, dat de Bestuurder alle voor verhaal vatbare activa en het aanwezige eigen vermogen volledig aan Your Finance heeft onttrokken om verhaal door de AFM onmogelijk te maken, dat zonder het onrechtmatig handelen van de Bestuurder meer dan voldoende vermogen aanwezig zou zijn gebleven bij Your Finance om de boete van de AFM volledig te kunnen voldoen, dat geen verplichting bestond om het vermogen van Your Finance weg te sluizen door middel van dividenduitkeringen, agiostortingen en overdracht van activa en dat het door de Bestuurder gedane beroep op matiging moet worden verworpen.

De Bestuurder gaat in hoger beroep. Het hof buigt zich over de vraag of de Bestuurder als bestuurder van Your Finance aansprakelijk is wegens het onbetaald en onverhaalbaar blijven van de boete die de AFM aan Your Finance heeft opgelegd. Hierbij schetst het hof op de eerste plaats het juridisch kader rondom bestuurdersaansprakelijkheid, waarbij wordt verwezen naar het standaardarrest *Ontvanger/Roelofsen*. Daarna gaat het hof in op de grief van de Bestuurder die betrekking heeft op de voorzienbaarheid van de boete, waarbij het hof het oordeel van de rechtbank deelt, in zoverre dat een behoorlijke taakvervulling meebracht dat de Bestuurder rekening diende te houden met de boeteoplegging, in ieder geval sinds de mededeling van de AFM over het voornemen tot boeteoplegging. Verder overweegt het hof ten aanzien van grieven waarmee wordt opgekomen tegen het oordeel van de rechtbank dat de Bestuurder onrechtmatig handelde door onverplicht het gehele vermogen van Your Finance te onttrekken (door middel van dividenduitkeringen en overdracht van activa) om verhaal van de boete door de AFM onmogelijk te maken, dat de *term sheet* die is overeengekomen voor een transactie in het kader van de herstructurering geen bepalingen bevat waaruit kan worden afgeleid dat op de Bestuurder een verplichting rustte tot het onttrekken van het vermogen van Your Finance. Deze transactie vond uiteindelijk geen doorgang. Het hof overweegt voorts dat de Bestuurder niet alle dividenduitkeringen diende te weigeren, maar hij diende slechts voldoende vermogen in Your Finance achter te laten om de redelijkerwijs te verwachten boete te kunnen voldoen.

De hof is met de rechtbank van oordeel dat de Bestuurder onrechtmatig heeft gehandeld jegens de AFM. De Bestuurder heeft, in de wetenschap dat de AFM voornemens was een boete op te leggen, door middel van een reeks onverplichte dividenduitkeringen bewerkstelligd c.q. toegestaan dat het vermogen aan Your Finance is onttrokken, zodat Your Finance de op te leggen boete niet zou kunnen betalen en ook geen verhaal zou bieden. De Bestuurder heeft daarmee zodanig onzorgvuldig jegens de AFM gehandeld dat hem daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Dit geldt temeer nu de onverplichte dividenduitkeringen plaatsvonden in het kader van een transactie waarvan de Bestuurder persoonlijk heeft geprofiteerd in de vorm van een winstrecht. Hij heeft daarmee zijn eigen (privé)belang boven dat van de AFM als crediteur van Your Finance gesteld.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

S.R.M.C. Vogelsang, april 2022

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 22-02-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:194

Zaaknummer: 200.287.666/01

Rechters: M.E. Honée, J.J. van der Helm, R.M. Hermans en J.E.H.M. Pinckaers

Advocaten: M. van der Laarse en J.H. van der Weide

Wetsartikelen: 6:162 BW en 2:60 lid 1 Wft

RECHTSPRAAK

Informatierecht aandeelhouder-niet-bestuurder bij aandelenoverdracht

Twee van de drie aandeelhouders van een holding willen hun aandelen verkopen. De derde aandeelhouder wil op de aangeboden aandelen reflecteren, maar meent daarvoor wel aanvullende informatie nodig te hebben, waarover hij in zijn hoedanigheid als aandeelhouder-niet-bestuurder niet beschikt. De (inmiddels) enige bestuurder-aandeelhouder van de holding weigert deze informatie te verstrekken en wil een aandelentransactie aangaan met de tweede aandeelhouder. Namens de holding vordert de bestuurder-aandeelhouder bij de rechtbank onder meer op grond van artikel 3:300 BW dat het rechterlijk vonnis in de plaats zal treden voor de notariële akte van overdracht van aandelen en dat het passeren van deze akte zal worden gedoogd door de derde aandeelhouder. De rechtbank wijst de vorderingen af en komt tot het oordeel dat de redelijkheid en billijkheid (art. 2:8 BW) in deze situatie met zich brengen dat de derde aandeelhouder wel degelijk recht heeft op de door hem gevraagde inlichtingen.

Achtergrond en feiten

Een holding met verschillende werkmaatschappijen die zich bezighouden met de exploitatie van elektronische muziek ('de Holding') heeft bij de oprichting drie (middellijk) aandeelhouders die tevens bestuurder zijn, te weten A, B en C. Als B zich terugtrekt als bestuurder en C zich wegens grensoverschrijdend gedrag ook moet terugtrekken, blijft A als enig bestuurder over.

Op een zeker moment willen A en B hun aandelen verkopen, die zij op grond van de in de statuten opgenomen blokkeringsregeling moeten aanbieden aan C. De aandeelhouders komen

er, ondanks de waardering van de aandelen door een 'valuator', niet uit wat een juiste koopprijs is voor de aandelen. A en B gaan ervan uit dat C niet in staat is om het bedrag voor de aandelen te betalen en besluiten onderling een aandelentransactie te sluiten, waarbij A de aandelen van B koopt (overigens tegen een aanzienlijk lager bedrag dan de waarde die de valuator eerder vaststelde). C stuurt daarop een e-mail aan de Holding dat hij de situatie niet acceptabel vindt, omdat A nu een overwegende zeggenschap in de holding en een informatievoorsprong op C heeft als bestuurder-aandeelhouder. C verzoekt aan A een aantal stukken toe te sturen die met name zien op het financiële reilen en zeilen van de holding om, zo blijkt later, via externe financiering de aanschaf van de aandelen te bekostigen. Daarnaast moeten de stukken de onderhandelingspositie van C meer gelijktrekken met die van A, nu A als bestuurder in een uitgebreidere informatiepositie verkeert dan C.

A en B geloven de stellingen van C niet en menen dat hij misbruik maakt van de aanbiedingsregeling om de transactie tussen A en B te frustreren.

Het geschil

A en B vorderen bij de rechtbank, kort en goed, dat de aandelentransactie tussen A en B alsnog zal plaatsvinden, door middel van een reële executie tot het verrichten van een rechtshandeling (art. 3:300 BW). A en B voeren hiertoe aan dat C de statutaire aanbiedingsregeling misbruikt om de aandelentransactie tussen A en B te frustreren. Daarnaast voeren zij aan dat het beschikbaar stellen van informatie geen verplichting is die uit de statuten voortvloeit. C eist dat alle vorderingen worden afgewezen.

De beoordeling

In haar vonnis benadrukt de rechtbank dat het C er niet om gaat de aandelen te laten (her)waarderen, maar dat C financiële informatie verlangt om krediet te krijgen van een externe financier. Die informatie heeft C niet vanzelfsprekend tot zijn beschikking, nu hij niet langer bestuurder is van de holding. De vraag is of C *recht* heeft op de door C verzochte financiële informatie. De rechtbank oordeelt dat dat recht in dit specifieke geval inderdaad aan C toekomt, omdat de redelijkheid en billijkheid (art. 2:8 BW) dit verlangen. Daarbij speelt mee dat A en B ervan uitgingen dat C de koopprijs niet kon betalen, waar zij naar het oordeel van de rechtbank niet zonder meer van uit mochten gaan.

De rechtbank beveelt de bestuurder van de holding (A) dus tot het verstrekken van de financiële informatie en gunt C drie weken de tijd om de financiering rond te krijgen.

Zie voor een soortgelijke zaak waarin de informatieverhouding tussen aandeelhouder-bestuurder en aandeelhouder-niet-bestuurder aan de orde is: OK, 24 augustus 2021, m. nt.

Hezer (ECLI:NL:GHAMS:2021:2692), waarin de OK op grond van artikel 2:8 BW oordeelde dat voor de bestuurder-aandeelhouder een bijzondere zorgplicht bestaat jegens de aandeelhouder-niet-bestuurder.

A. El Allaoui, april 2022

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:3129

Zaaknummer: C/09/625422 / KG ZA-22-168

Rechters: H.J. Vetter

Advocaten: M.P.H. Sanders, R.J.W. Analbers, C.M. Tjoa en J.S. Mennema

Wetsartikelen: 3:300 BW en 2:8 BW

RECHTSPRAAK

Louwerier q.q./Bestuurder Partner Logistics

Een curator stelt een bestuurder aansprakelijk voor het faillissementstekort. De rechtbank oordeelt dat de bestuurder niet aansprakelijk is, ondanks schending van de publicatieplicht. Het betoog dat andere (externe) feiten en omstandigheden dan onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak zijn van het faillissement slaagt, mede omdat de verwijten die de curator de bestuurder maakt grotendeels te ver in het verleden liggen en geen grondslag kunnen vormen voor een vordering ex artikel 2:248 BW.

Eiser in onderhavige procedure is een curator die in juni 2012 een paar dagen na voorlopige verlening van surseance van betaling is aangesteld als curator in het faillissementen van onder meer Partner Logistics Group B.V. en Partner Logistics Europe B.V. De curator stelt de bestuurder van deze vennootschappen aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW, mede wegens schending van de publicatieplicht (art. 2:394 BW).

In zijn beoordeling past de rechtbank het normkader van HR 30 november 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA6773 (*Blue Tomato*) als volgt toe.

De rechtbank oordeelt allereerst dat het onbetwist vaststaat dat de bestuurder de publicatieplicht heeft geschonden. Hiermee staat tevens onweerlegbaar vast dat de bestuurder zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. Deze onbehoorlijke taakvervulling wordt weerlegbaar vermoed een belangrijke oorzaak van het faillissement te zijn.

Als weerlegging van het vermoeden dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement, wijst de bestuurder op verschillende onverwachtse financiële tegenvallers in 2009 en op de kritische houding van de bank als gevolg van de kredietcrisis. Hierdoor raakten de vennootschappen in liquiditeitsproblemen. Op grond hiervan is de rechtbank van oordeel dat de bestuurder erin is geslaagd aannemelijk te maken dat andere feiten en omstandigheden dan zijn onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak zijn van het faillissement. Dit is door de curator onvoldoende weersproken.

Het is vervolgens de vraag of de andere belangrijke oorzaak van het faillissement aan kennelijk onbehoorlijk bestuur is te wijten. Er wordt door de curator onvoldoende gemotiveerd gesteld dat het ontstane liquiditeitstekort is toe te schrijven aan onbehoorlijk bestuur in de drie jaar voorafgaand aan de datum van de surseance. Het grootste deel van de verwijten van de curator vallen buiten deze periode, terwijl de curator op grond van artikel 2:248 lid 6 BW de beslissingen van meer dan drie jaar voorafgaand aan faillissement, of in dit geval surseance (art. 249 lid 1 Fw), niet ten grondslag kan leggen aan deze vordering. Het wettelijk vermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW is derhalve niet van toepassing.

Wanneer de bestuurder erin slaagt om het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW te ontzenuwen, ligt het op de weg van de curator aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 lid 1 BW aan te tonen. De curator moet dan aantonen dat bepaalde gedragingen óók een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. Deze poging faalt, voornamelijk omdat hieraan dezelfde verwijten ten grondslag worden gelegd.

De conclusie van de rechtbank is daarom dat niet is komen vast te staan dat sprake is van een kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:248 lid 1 BW door de bestuurder (in de drie jaren voorafgaand aan surseance), waarvan aannemelijk is dat die een belangrijke oorzaak is van het faillissement.

W.P.IJ. Overgoor, april 2022

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-01-2022

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2022:108

Zaaknummer: C/02/353967 / HA ZA 19-36

Rechters: R.M.M. van den Heuvel, L.J.A.M. Verhagen-Coopmans en Verschuur, S. S. Verschuur

Advocaten: B.J.M.P. Cremers en B. van Leeuwen

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:394 BW en 2:10 BW

RECHTSPRAAK

ZZ Fruit B.V./Sera Supermarkt Vlaardingen B.V.

Een schuldeiser vraagt het faillissement aan van een reeds via turboliquidatie ontbonden vennootschap. De rechtbank oordeelt dat een mogelijke vordering ex artikel 2:248 BW en onvoldoende uitleg over de hoogte van de koopprijs die is betaald voor activa en de verdeling van de koopprijs onder de schuldeisers, voldoende is voor het faillissement van een ontbonden rechtspersoon. Het verzoek wordt toegewezen.

Casus

In deze uitspraak heeft de rechtbank Rotterdam het faillissement uitgesproken van een reeds ontbonden bv. Het faillissement van Sera Supermarkt Vlaardingen B.V. ('Sera') werd aangevraagd door ZZ Fruit B.V. ('ZZ Fruit'). Sera exploiteerde een supermarkt en staakte haar activiteiten per 18 december 2021, waarna zij per 22 december 2021 is ontbonden met toepassing van artikel 2:19 lid 4 BW.

ZZ Fruit heeft van Sera nog een bedrag te vorderen uit hoofde van een getroffen betalingsregeling wegens onbetaald gebleven leveranties. Nu is gebleken van een steunvordering en Sera is ontbonden, staat niet ter discussie dat sprake is van pluraliteit van schuldeisers en (mede daardoor) een situatie van te hebben opgehouden met betalen, aldus de rechtbank. Het faillissement van Sera kan uitgesproken worden wanneer 'summierlijk blijkt van feiten en omstandigheden die voldoende aannemelijk maken dat er nog baten zijn', zie HR 27 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1631, NJ 1995, 579.

Van (mogelijke) baten is volgens ZZ Fruit sprake vanwege het feit dat Sera sinds haar oprichting in 2017 geen jaarrekeningen deponeerde en dat daarmee wellicht sprake is van een vordering uit hoofde van onbehoorlijk bestuur. Daarnaast betoogt ZZ Fruit dat nog een vordering zou kunnen bestaan op de huidige exploitant van de supermarkt die Sera voor haar ontbinding exploiteerde. De supermarkt zou door de partner van de middellijk bestuurder van Sera zijn doorgestart onder een andere naam en met hetzelfde personeel. Van de betaling van

een marktconforme prijs voor die doorstart is volgens ZZ Fruit niet gebleken. Sera heeft geen taxatierapport overgelegd, geen inzage gegeven in de overnamesom en ook is niet duidelijk hoe de verkoopopbrengst precies is verdeeld. Mogelijk zijn volgens ZZ Fruit de gezamenlijke schuldeisers benadeeld door de doorstart.

Sera verweert zich door te stellen dat de activa zijn verkocht tegen een marktconforme prijs – bepaald door een externe deskundige – en dat de opbrengst naar rato onder de preferente crediteuren is verdeeld. Omdat daarna geen actief meer resteerde, stond de weg van turboliquidatie open en zou volgens Sera een eigen aangifte van faillissement misbruik van bevoegdheid zijn. Volgens Sera is een vordering uit hoofde van artikel 2:248 BW voorts een vordering die niet toekomt aan de vennootschap, maar aan de gezamenlijke schuldeisers. De vordering kan in het kader van het faillissementsverzoek volgens Sera daarom niet als (mogelijke) bate worden meegenomen.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat een vordering op grond van artikel 2:248 BW inderdaad geen bate is van de vennootschap, maar dat het begrip bate ruim moet worden uitgelegd. Omdat Sera (vooralsnog) niet het vermoeden uit artikel 2:248 BW heeft ontzenuwd dat het onbehoorlijke bestuur door het niet publiceren van jaarrekeningen een belangrijke oorzaak is van het faillissement, is volgens de rechtbank mogelijk sprake van een vordering uit hoofde van onbehoorlijk bestuur en daarmee een mogelijke bate.

Ten aanzien van de mogelijke vordering op de doorstarter van de supermarkt oordeelt de rechtbank dat Sera door geen inzage te geven in de waardebepaling, koopprijs en verdeling van de opbrengst onvoldoende aannemelijk heeft kunnen maken dat er wel degelijk een marktconforme prijs werd betaald voor haar activa. ZZ Fruit heeft daarmee baat bij de aanvraag van het faillissement van Sera, aldus de rechtbank.

De rechtbank spreekt het faillissement van Sera uit, nu sprake is van een situatie van te hebben opgehouden te betalen en van feiten en omstandigheden waaruit volgt dat Sera mogelijk nog baten heeft.

W.T.N. Vlasveld, april 2022

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:2748

Zaaknummer: FT RK 22/54

Rechters: J.C.A.T. Frima

Advocaten: M. van der Laarse en J.C. Debije

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:394 BW, 1 Fw en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

ZZ Fruit B.V./Sera Supermarkt Rotterdam B.V.

Een schuldeiser vraagt het faillissement aan van een reeds via turboliquidatie ontbonden vennootschap. De rechtbank oordeelt dat een mogelijke vordering ex artikel 2:248 BW en onvoldoende uitleg over de hoogte van de koopprijs die is betaald voor activa en de verdeling van de koopprijs onder de schuldeisers, voldoende is voor het faillissement van een ontbonden rechtspersoon. Het verzoek wordt toegewezen.

Casus

In deze uitspraak heeft de rechtbank Rotterdam het faillissement uitgesproken van een reeds ontbonden bv. Het faillissement van Sera Supermarkt Rotterdam B.V. ('Sera') werd aangevraagd door ZZ Fruit B.V. ('ZZ Fruit'). Sera exploiteerde een supermarkt en staakte haar activiteiten per 18 december 2021, waarna zij per 22 december 2021 is ontbonden met toepassing van artikel 2:19 lid 4 BW.

ZZ Fruit heeft van Sera nog een bedrag te vorderen uit hoofde van een getroffen betalingsregeling wegens onbetaald gebleven leveranties. Nu is gebleken van een steunvordering en Sera is ontbonden, staat niet ter discussie dat sprake is van pluraliteit van schuldeisers en (mede daardoor) een situatie van te hebben opgehouden met betalen, aldus de rechtbank. Het faillissement van Sera kan uitgesproken worden wanneer 'summierlijk blijkt van feiten en omstandigheden die voldoende aannemelijk maken dat er nog baten zijn', zie HR 27 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1631, NJ 1995, 579.

Van (mogelijke) baten is volgens ZZ Fruit sprake vanwege het feit dat Sera sinds haar oprichting in 2017 geen jaarrekeningen deponeerde en dat daarmee wellicht sprake is van een vordering uit hoofde van onbehoorlijk bestuur. Daarnaast betoogt ZZ Fruit dat nog een vordering zou kunnen bestaan op de huidige exploitant van de supermarkt die Sera voor haar ontbinding exploiteerde. De supermarkt zou door de partner van de middellijk bestuurder van Sera zijn doorgestart onder een andere naam en met hetzelfde personeel. Van de betaling van

een marktconforme prijs voor die doorstart is volgens ZZ Fruit niet gebleken. Sera heeft geen taxatierapport overgelegd, geen inzage gegeven in de overnamesom en ook is niet duidelijk hoe de verkoopopbrengst precies is verdeeld. Mogelijk zijn volgens ZZ Fruit de gezamenlijke schuldeisers benadeeld door de doorstart.

Sera verweert zich door te stellen dat de activa zijn verkocht tegen een marktconforme prijs – bepaald door een externe deskundige – en dat de opbrengst naar rato onder de preferente crediteuren is verdeeld. Omdat daarna geen actief meer resteerde, stond de weg van turboliquidatie open en zou volgens Sera een eigen aangifte van faillissement misbruik van bevoegdheid zijn. Volgens Sera is een vordering uit hoofde van artikel 2:248 BW voorts een vordering die niet toekomt aan de vennootschap, maar aan de gezamenlijke schuldeisers. De vordering kan in het kader van het faillissementsverzoek volgens Sera daarom niet als (mogelijke) bate worden meegenomen.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat een vordering op grond van artikel 2:248 BW inderdaad geen bate is van de vennootschap, maar dat het begrip bate ruim moet worden uitgelegd. Omdat Sera (vooralsnog) niet het vermoeden uit artikel 2:248 BW heeft ontzenuwd dat het onbehoorlijke bestuur door het niet publiceren van jaarrekeningen een belangrijke oorzaak is van het faillissement, is volgens de rechtbank mogelijk sprake van een vordering uit hoofde van onbehoorlijk bestuur en daarmee een mogelijke bate.

Ten aanzien van de mogelijke vordering op de doorstarter van de supermarkt oordeelt de rechtbank dat Sera door geen inzage te geven in de waardebepaling, koopprijs en verdeling van de opbrengst, onvoldoende aannemelijk heeft kunnen maken dat er wel degelijk een marktconforme prijs werd betaald voor haar activa. ZZ Fruit heeft daarmee baat bij de aanvraag van het faillissement van Sera, aldus de rechtbank.

De rechtbank spreekt het faillissement van Sera uit, nu sprake is van een situatie van te hebben opgehouden te betalen en van feiten en omstandigheden waaruit volgt dat Sera mogelijk nog baten heeft.

W.T.N. Vlasveld, april 2022

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:2757

Zaaknummer: FT RK 22/58

Rechters: J.C.A.T. Frima

Advocaten: M. van der Laarse en J.C. Debije

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:394 BW, 1 Fw en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Curatoren Royal Imtech N.V./De Brauw Blackstone Westbroek N.V.

De Brauw heeft in de laatste fase voorafgaand aan het faillissement van Imtech werkzaamheden verricht voor Imtech en daarvoor betalingen ontvangen. Deze betalingen zijn niet vernietigbaar op grond van artikel 47 Fw en De Brauw heeft ook niet onrechtmatig gehandeld jegens de gezamenlijke schuldeisers. Ook mocht De Brauw het voorschot verrekenen met declaraties. De rechtbank overweegt dat De Brauw uitvoerig onderbouwd heeft gesteld dat haar werkzaamheden zagen op pogingen om het faillissement af te wenden en een onverhoopt faillissement voor te bereiden. Als een adviseur dergelijke werkzaamheden verricht voor een in zwaar weer verkerende cliënt, ligt het in de rede dat directe betaling van declaraties wordt verlangd en op voorschotbasis wordt gewerkt.

Royal Imtech N.V. ('Imtech') werd voorafgaand aan haar faillissement (13 augustus 2015) juridisch bijgestaan door advocatenkantoor De Brauw Blackstone Westbroek N.V. ('De Brauw'). In de periode tussen 24 juli 2015 en het faillissement heeft De Brauw een bedrag van ruim € 4,5 miljoen ontvangen van Imtech. De curatoren van Imtech hebben deze betalingen buitengerechtelijk vernietigd op grond van de faillissementspauliana (art. 47 Fw). Zij doen een beroep op de tweede in artikel 47 Fw genoemde grond voor vernietiging, namelijk het geval dat de betaling het gevolg was van overleg tussen de schuldenaar en schuldeiser, dat tot doel had om laatstgenoemde te begunstigen. In deze procedure vorderen zij een verklaring voor recht dat de betalingen rechtsgeldig zijn vernietigd, dan wel dat De Brauw onrechtmatig heeft gehandeld en daardoor schadelijk is.

Samenspanning

De rechtbank overweegt als volgt. De stelplicht en bewijslast ten aanzien van feiten die

kunnen leiden tot de conclusie dat de betalingen het gevolg waren van samenspanning rust op de curatoren. Voor het aannemen van een bewijsvermoeden op dat punt, zoals de curatoren bepleiten, is geen plaats. Uit het arrest *Cikam/Siemon q.q.* (HR 7 maart 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF1881) volgt dat het vermoeden van overleg gebaseerd kan worden op het feit dat de bij de aangevochten rechtshandeling betrokken partijen op enigerlei wijze aan elkaar zijn gelieerd. Dat De Brauw in de periode voorafgaand aan het faillissement van Imtech door de aard van haar adviseringswerkzaamheden nauw betrokken was bij het bestuur van Imtech, rechtvaardigt niet dat van een dergelijk bewijsvermoeden wordt uitgegaan. Voorts volgt niet uit de feiten dat sprake is geweest van samenspanning. Uit de communicatie tussen partijen valt niet méér af te leiden dan dat De Brauw is opgekomen voor haar eigen financiële belangen. In een situatie waarin de continuïteit van een onderneming in gevaar is, zoals het geval was bij Imtech, ligt het in de rede dat wordt overeengekomen dat de declaraties van de adviseur direct worden voldaan en dat er voorschotten worden voldaan voor nog te verrichten werkzaamheden. Zonder deze afspraken zal een adviseur in die situatie geen werkzaamheden meer willen verrichten, terwijl die onmisbaar zijn voor de cliënt. Voor zover De Brauw hierbij heeft aangedrongen op voldoening van haar facturen is dat onvoldoende voor een gegrond beroep op artikel 47 Fw.

Onrechtmatige daad

Ten aanzien van de gestelde onrechtmatige daad stelt de rechtbank voorop dat indien geen sprake is van vernietigbaarheid op grond van artikel 47 Fw (of art. 42 Fw), een rechtshandeling alleen onder bijzondere omstandigheden onrechtmatig kan zijn. De curatoren hebben in dit kader gesteld dat De Brauw in haar rol van juridisch adviseur van Imtech vanaf enig moment nog slechts rekening had moeten houden met de belangen van Imtech zelf, dus de holding, en haar concurrente schuldeisers. Deze stelling wordt niet gevolgd. Het bestuur van een noodlijdende holdingvennootschap dient zich bij haar taakvervulling te laten leiden door het belang van de vennootschap en de met haar verbonden onderneming, die bij een holdingvennootschap ook de onderneming(en) van haar dochtervennootschappen omvat. Het bestuur van Imtech kon en mocht de met deze taakvervulling gemoeide kosten maken. Dat De Brauw in opdracht van Imtech nog betaalde werkzaamheden is blijven verrichten, was niet onrechtmatig jegens de gezamenlijke schuldeisers van Imtech. Daarbij komt dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de concurrente schuldeisers van Imtech zijn benadeeld door de betalingen aan De Brauw. Betaald werd van een bankrekening die verpand was aan de financiers, zodat het hooguit die financiers zijn die vanwege hun separatistenpositie benadeeld zouden kunnen zijn door de verrichte betalingen.

Verrekening

Voorts hebben de curatoren gesteld dat de verrekeningen die De Brauw heeft verricht met het betaalde voorschotbedrag, strijdig zijn met de regels voor verrekening in faillissement. Volgens de curatoren kan een schuldeiser een op zichzelf geldig beroep op artikel 53 Fw worden ontzegd, als de schuldeiser niet te goeder trouw in de positie is gekomen dat hij kan verrekenen. Hiermee kennen de curatoren aan artikel 53 Fw een betekenis toe die het niet heeft. Ook het beroep op artikel 54 Fw kan de curatoren niet baten. Het in rekening brengen van een voorschotdeclaratie en het daarna verrekenen van declaraties met dat voorschotbedrag kwalificeren niet als overneming van een schuld of vordering in de zin van artikel 54 Fw. Ter zitting hebben de curatoren nog aangevoerd dat er kosten van onderaannemers van De Brauw zijn verrekend met het voorschotbedrag en dat dit het overnemen van een schuld of vordering betreft. Dit is weersproken door De Brauw en gelet op het late moment in de procedure waarop de stelling naar voren is gebracht, geeft de rechtbank geen ruimte voor nader debat hierover.

Alle vorderingen van de curatoren worden afgewezen.

M.M. Eveleens-van der Zwaag, april 2022

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:2771

Zaaknummer: C/10/596778 / HA ZA 20-484

Rechters: C. Bouwman, A.J.P. van Essen en Th. Veling

Advocaten: M.H.J. van Maanen en J.H. Lemstra

Wetsartikelen: 47 Fw, 6:162 BW, 53 Fw en 54 Fw

RECHTSPRAAK

**Rechtsopvolgster Principle Group B.V./Kastor Holding B.V.
c.s.**

Een ontwikkelaar verkoopt een softwaresysteem, maar komt haar verplichting tot levering niet na. Koper vordert van de ontwikkelaar en haar bestuurder vergoeding van de door haar geleden schade, welke vordering in eerste aanleg wordt afgewezen. Koper gaat failliet, waarna de eventuele vorderingen uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid door de curator worden overgedragen aan een derde. De rechtsopvolgster van de failliet verwijt de bestuurder dat deze namens de ontwikkelaar een verplichting is aangegaan waarvan zij wist of behoorde te weten dat zij deze niet zou kunnen nakomen. Volgens het hof is niet gesteld dat het voor de bestuurder ten tijde van het aangaan van de overeenkomst voorzienbaar was dat koper als gevolg van het niet-nakomen schade zou lijden waarvoor de ontwikkelaar geen verhaal zou bieden en oordeelt dat de bestuurder geen persoonlijk ernstig verwijt treft.

Scope Group B.V. ('Scope Group') ontwikkelt en produceert ICT-systemen ten behoeve van de vastgoedmarkt. Enig aandeelhouder en bestuurder van Scope Group is Kastor Holding B.V. ('Kastor' en samen met haar directeur-groootaandeelhouder 'Kastor c.s.' – bestaande uit een eigenarenbestand – van deze dochtervennootschappen wordt door de curator verkocht aan Principle Group B.V. ('Principle Group'), een onderneming die zich bezighoudt met handel en bemiddeling met betrekking tot onroerend goed. Daarnaast koopt Principle Group in april 2018 van Scope Group een op maat gemaakt softwaresysteem waarin dit portfolio wordt bijgehouden.

Scope Group levert echter niet. Principle Group vordert in eerste aanleg levering van de software inclusief de broncodes door Scope Group en subsidiair schadevergoeding van Scope Group en Kastor c.s. De rechtbank wijst deze vorderingen af, waarna zowel Scope Group als

Principle Group in staat van faillissement worden verklaard. De curator van Principle Group verkoopt en levert de eventuele vorderingen van Principle Group op Scope Group en/of Kastor c.s. aan een derde, de rechtsopvolgster van Principle Group.

In appel gaat het alleen om de vorderingen van de rechtsopvolgster van Principle Group tegen Kastor c.s. Het gaat daarbij om de vraag of Kastor c.s. persoonlijk aansprakelijk zijn voor de schade als gevolg van het feit dat Scope Group de software niet (tevens) in broncode aan Principle Group heeft geleverd.

De rechtsopvolgster betoogt dat Kastor c.s. jegens haar persoonlijk aansprakelijk zijn omdat zij als bestuurders hebben meegewerkt aan de totstandkoming van de koopovereenkomst, terwijl zij wisten of behoorden te begrijpen dat Scope Group niet in staat zou zijn om de bij de software behorende broncode te leveren. Zij verwijt Kastor c.s. dat deze het vertrouwen hebben gewekt dat Scope Group eigenaar was van de broncode, Principle Group in de waan hebben gelaten dat zij de software zelfstandig verder konden ontwikkelen en opzettelijk hebben verzwegen dat zij daarvoor afhankelijk zou zijn van de eigenaar van de broncode.

Het hof verwijst naar de vaste jurisprudentie over persoonlijke aansprakelijkheid van bestuurders naast de vennootschap op grond van onrechtmatige daad. Het hof is van oordeel dat niet is gesteld dat het voor Kastor c.s. ten tijde van het aangaan van de overeenkomst voorzienbaar was dat Scope Group deze niet zou kunnen nakomen en geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan geleden schade. Ook is niet gesteld of gebleken dat Scope Group bij het aangaan van de overeenkomst betalingsproblemen had. Het hof acht de omstandigheid dat op dat moment reeds twee dochtervennootschappen van Scope Group failliet waren, niet voldoende. Het faillissement van Scope Group zelf wordt pas twee jaar later uitgesproken, en is dus ook geen reden om aan te nemen dat Kastor c.s. ten tijde van de overeenkomst hadden moeten weten dat Principle Group als het gevolg van hun handelen schade zou lijden. Het hof concludeert dat Kastor c.s. geen persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt en bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

C.W. van Es, april 2022

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-02-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:550

Zaaknummer: 200.274.501/01

Rechters: J.W. Hoekzema, R.M. de Winter en M. Kremer

Advocaten: P.P. Bergers en I.M.C.A. Reinders Folmers

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Sanderink Investments B.V./Overige aandeelhouders Oranjewoud N.V. (uitkoop) II

OK; uitkoop. In een eerder tussenarrest wees de OK een uitkoopvordering toe en stelde zij de meerderheidsaandeelhouder en de vennootschap in de gelegenheid zich uit te laten over de impact op de waarde per aandeel van het niet exact kunnen vaststellen van het aantal (toonder)aandelen. Beide hebben zich bij akte daarover uitgelaten en voorgesteld de onbekende aandelen buiten beschouwing te laten bij de prijsberekening. De OK volgt dit voorstel nu de prijs per aandeel daardoor hoger uitvalt, waardoor dit voorstel leidt tot het beste resultaat voor de uit te kopen minderheidsaandeelhouders.

In een eerder tussenarrest heeft de OK meerderheidsaandeelhouder Sanderink Investments B.V. ('Sanderink Investments'), die uitkoop ex artikel 2:92a BW vordert van de minderheidsaandeelhouders van Oranjewoud N.V. ('Oranjewoud'), in de gelegenheid gesteld zich uit te laten over de impact op de waarde per aandeel van het niet exact kunnen vaststellen van het aantal (toonder)aandelen (zie OR-2022-0073). De uitkoopvordering wees de OK daarbij reeds toe.

Sanderink Investments heeft bij akte gesteld dat de houders van de toonderaandelen sinds de statutenwijziging in 2001 een vordering hadden op Oranjewoud om de aandelen op naam te doen stellen, maar dat die vordering ex artikel 3:306 BW na 20 jaar is verjaard en dat artikel 2:82 BW daarin geen verandering brengt. Mocht de OK niet meegaan in het beroep op verjaring en/of rechtsverwerking, dan gaat Sanderink Investments ermee akkoord dat de toonderaandelen buiten beschouwing worden gelaten bij de waardebepaling van de aandelen. De prijs per aandeel valt dan hoger uit, wat in het voordeel is van de minderheidsaandeelhouders. Sanderink Investments voert daarbij voorts aan geen voorziening te hoeven treffen voor toekomstige compensatie van de houders van toonderaandelen en hen – mochten zij zich alsnog melden – de in de onderhavige procedure vastgestelde prijs uit te keren.

Ook Oranjewoud heeft zich uitgelaten over de eventuele toonderaandelen. Zij voert aan dat iedere inschatting van het aantal niet ingeleverde aandeelbewijzen neerkomt op willekeur en dat de redelijkheid en billijkheid en evenredigheid jegens de andere aandeelhouders vereisen dat deze toonderaandelen niet meewegen in de prijs per aandeel. Oranjewoud geeft aan dat het aanbod van Sanderink Investments om de toonderaandelen niet mee te tellen, tot het beste resultaat voor de uit te kopen minderheidsaandeelhouders leidt.

De OK overweegt dat het niet aan haar is om vast te stellen of het beroep op verjaring of rechtsverwerking succesvol zal (kunnen) zijn. De OK volgt Sanderink Investments dat het niet meetellen van de toonderaandelen en eventuele andere nog uitstaande aandelen als gevolg kan hebben dat de prijs per aandeel te hoog zal worden vastgesteld, maar in ieder geval niet te laag. De belangen van de uit te kopen minderheidsaandeelhouders zijn daarmee voldoende beschermd.

De OK overweegt verder dat het Sanderink Investments vrij staat zelf te bepalen hoe zij de (eventueel) nog uitstaande aandelen wil verkrijgen en dat Oranjewoud en Sanderink Investments zich er rekenschap van moeten blijven geven dat er mogelijk andere houders van aandelen in Oranjewoud zullen zijn.

De OK stelt het onderzoeksbudget vast en verwijst de zaak naar de rol voor de indiening van het deskundigenbericht.

K.H. Boonzaaijer, april 2022

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1128

Zaaknummer: 200.299.442/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, A.J. Wolfs, J.M. de Jongh, J.S.T. Tiemstra en S. ten Have

Advocaten: B. Verkerk, mr. M.E.C. Lok en A.H.M. Noordam

Wetsartikelen: 2:92a BW, 2:82 BW en 3:306 BW